

Sabahı Olmayan Geceler

Çizgilerin nabzında, atışını sezerdim
Satır satır alnıma nakışını çizerdim
Siyâhına umuttan inci güher dizerek
Düşlerimi süslerdim rüyâlarda gezerek

Kimi gün mehtâbında, kimi gün karanlıkta
Nöbet tutan ben miydim geceler mi ayakta

Bir ömür geceleri, gecelere ekledim
Şafak sökecek sanıp seherleri bekledim
Kara bağladı şehrim yıldızları tükenip
Talan oldu düşlerim kâbuslara belenip

Vîrân oldu bağlarım soldu kanlı hazânda
Nâlân olan ben miyim geceler mi figânda

Gamla geçti geceler, her gün rüyâmı içti
Kanlı bir makas gibi, gece hülyâmı biçti
Yıkıldı gönül damım çöktü tasalanarak
Can çekiyor izbede bir yürek paslanarak

Gül gibi okşadığım “umutlar” soldu rafta
Zîyân olan ben miyim geceler mi zaafta

Dalga dalga kâmustan geçirdiğim her sıfır
Yelken açıp koyuna kürek çektiğim bahâr
Bir serâba dönüştü sislere bürünerek
Nefes değil aldığım zefîr bu, dövünerek

İnci güher sandığım kayboldu bir şafakta
Bocalayan ben miyim geceler mi nifakta

Bir gün dönecek sanıp yollarını gözledim
Sayfa sayfa çevirip okşamayı özledim
Gözümde nûr tükendi esrârına dalarak
Dizimde fer tükendi dorukta tıkanarak

Zemin kaydı altımdan, sendeledim bir anda
Kan ağlayan ben miyim geceler mi giryânda

Ben ömrümü harcadım, 'bîkes' olmadı sabah!
Beyhûde çabaladım, nefes tükendi eyvâh!
Yüreğimi yaladı sülûkler süzülerek
Beynimi yağmaladı kasılıp büzülerek

Parçalandı "Ülkerim" kaldım yol ortasında
Kıyâmet şâha kalktı sandım kafatasımda